

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Exempla, In Septem Capitalivm Vitiorm Detestationem,
Per Qvadragesimam, An. 1646. narrata**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1649

§. 15. Militum pietas & duritia principum quorundam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49161)

conuersando? quos beneficijs, & miraculis ad se pertraxit; pro quibus, in gratiarum actionem, est crucifixus. Et tamen etiam crucifixus, pro crucifixoribus orauit. Hoc fecit in terris præsens. Postquam in cœlos ascendit, Apostolos, Euangelistas, Doctores misit; & mittit quotidie alios aliôsque exhortatores, immò, vt ait S. Prosper, *unumquemque hominem varijs modis vocat. Aliquando*, inquit S. Gregorius, *eos vocat per seipsum, aliquando per Angelos, & interdum per homines suos ministros.* Verèq; scripsit S. Augustinus, quemcunq; ad Deum conuersum *trahi miris modis.* Quàm enim mirabilis fuit ille modus, vt Petrum Martini de Pampliega ad *Alfonsum?* militem ad regem mitteret? Non est alioqui militum de pœnitentia concionari. Sed hæc ipsa de causa tantò debuit eius esse efficacior oratio, quantò insolita magis solent percellere.

XV.
MILITVM
PIETAS,
ET DVRI-
TIA PRIN-
CIPVM
QVORVN-
DAM.
Virgil.
Eclog, 1.

Negari non potest, milites sanguini ac caedibus assuetos sæpenumero esse à pietate alienos, nec enim Maro eos vocat tantùm *barbaros*, verùm impios quoque dum ait:

Impius hæc, tam culta noualia, miles habebit?

Barbarus has segetes?

Sed

Sed temerè iudicat, qui id de omnibus censet. Multi etiam eorum de salute sua solliciti sunt, multi æquè pro Deo, ac pro domino, cui iurârunt, pugnant, aliósq; monent, vt à blasphemijs, ac rapinis, aut impietate desistant. Quare etiam hic miles *Petrus de Pampliega*, angelo paruit, atque nullâ morâ interpositâ, ad Regem *Alfonsum* Burgis commorantem, adiit, petitâq; audientia, id quod viderat audieratq; imperterrita voce liberè exposuit, regem seriò commonens, vt tam vecors dictum, ex animo, & cum debita pœnitentiâ, retractaret. Carolum V. aiunt, vel aliorum à quodam milite missionem petente, dicentéque, tempus esse iam non de hostium, sed de sua morte cogitandi, relatam recessus huius caussam, sibi in documentum rapuisse. At *Alfonfus*, cui *robur & as triplex circa pectus erat*, ita preualuit in vanitate sua, vt militem, ab Angelo, ad se missum & derisui haberet, & à se, cum dicitarijs expelleret, identidem sacrilega illa repetens: *Si tempore creationis humana interfuisset, plurima meliùs ordinari potuisset.* Ah magni domini, quàm magnis in periculis estis, si mali estis? alij, si peccant, puniri possunt, & corrigi autoritate; vos quoties ne admonitiones quidem sustinetis?

Et

Famian.
Strada l. 1
hist. Belg.

Et vos etiam, quicumque in peccatis & consuetudine mala induruiſtis, filici ſimiles eſtis, non ſpongiæ; hæc enim aquam ſuperfuſam imbibit; ille in interiora non admittit. Hoc eſt, quod Salomon ait: *Vir impius procaciter obfirmat vultû ſuum: qui autem rectus eſt, corrigit viam ſuam.* Quod ſæpe fit, in vna concione, dum alius recedit compunctus; alius totus durus, quaſi ad ſe nihil pertinuiſſet eorum, quæ dicebantur; & plerunque illi ipſi, qui maximè medicina indigerent, eam ſibi minimè ſolent applicare. Lapidem ſunt, cor Riphæis ſaxis durius circumportant. Nec Deum audiunt, nec à Deo miſſos; ſicut idola, quæ aures habent, & non audiunt; oculos, & non vident. Hinc magni in mundo errores, & grandia Principum peccata, quorum rugas & vultum, quorum impatientem ſuperbiam, quorum minas & indignationem dum plerique metuunt, ex animi ſui ſententia conſulere non audent. Andronicus Imp. *Diſypatum Georgium, magni templi lectorem, propterea quòd de Imperatoris ſauitia liberius queſtus eſſet, in carcerem coniectum, in animo habuit, verubus tranſfixum & pinguem hominem inſtar porcelli ſupra carbones aſſatum, uxori eius, haud ſcio in quo vaſe (amplum id utique eſſe oportuiſſet) mittere.*

Prou. 21.
29.

Nicet.
Acomi-
nat. Cho-
niata lib.
1. hiſt. in
Andron.
Comn.
num. 11.

tere. Quis tales admoneat? cùm non solùm id agat, quod qui Æthiopem lauat; verùm etiam fulmen se ambire intelligat, meritòq; dicere possit: *Procul à Ioue.* Qui humanum consilium omne contemnunt, diuino iudicio sunt relinquendi.

Quid autem talibus faciat Deus? id quod *paterfamilias, qui plantauit vineam, & sepem circumdedit ei, & fodit in ea torcular, & adificauit turrim, & locauit eam agricolis, & peregrè profectus est. Cùm autem tempus fructuum appropinquasset, misit seruos suos ad agricolas, vt acciperent fructus eius. Et agricola, apprehensis seruis eius, alium ceciderunt, alium occiderunt, alium verò lapidauerunt. Iterum misit alios seruos plures prioribus, & fecerunt illis similiter, &c. Cum ergo venerit dominus vineæ, quid faciet agricolis illis? Aiunt illi: Malos malè perdet. An non hoc & Alfonso facere debuisset iratus Deus? Sed videte infinitam illius patientiam & immensam bonitatem, atque obstupescite. Post eliminatum à se militem, *Alfonsus*, non multis elapsis diebus, Segobiæ versabatur. Ibi non procul degebat notissimæ sanctitatis Eremita, cui itidem se stitit Angelus, & iisdem, quæ militi dixerat, repetitis, iussit eum ad regem ire, ac vel misericordiam, vel iram diui-*

XVI.
OBSTI-
NATORVM
MISERIA.
Matth.
21. 33.

mod. 2
si. d. fol
ca. 2. 3. 4.
mod.